

Forord

I

104127

Hans Petter Hoff (ikke komplett)
 Kladd til Mannus' på ordning hos

Det er jo mange måter å berette om en ting på, og min store feil er at jeg desverre ikke fra begynnelsen av hadde tenkt å komme med noen beretning eller offentliggjørelse av de bildene jeg tok. Derfor har jeg svært få motater, og de bilder jeg har tatt er mest av "trøndergutta." Jeg er nok fullt oppmerksom på at det er mange av mine kamerater som også har tatt bilder fra utdannelsen og fra felttoget i Østen, men disse går jeg ut fra først vil bli offentliggjort etter krigen's slutt. Når jeg altså har tjuvstartet, så er det ikke som et utslag på dårlig kameratskap, men som et utslag av min virkelyst, som jeg desverre er forhindret fra å få utløsning for på annen måte.

Altså kamerater tilgi meg, skulde det bli for meget, trønder ~~og~~ patriotisme og egennytte istedenfor fellesnytte med billedmaterialet. Vi får i fellesskap lage en bedre billedrapport når seiren er vunnet.

1. Kapittel. Appellen

Det var jo et veldig opstyr i Nidaros domens by, da vår fører kom med appellen til nasjonalsinnet norsk ungdom, om ved aktiv deltagelse, ^{i krigen} skulder til skulder med den tyske soldat å tilkjempe Norge en plass i det nye Europa og vinne tilbake den våbenære vi tapte, ved

den daværende regjerings feige flukt til England. Det er menneskelig å feile, for intet menneske er fullkomment, men der hadde vi nettopp vår frihet, Uten ansvar!"

Det er jo typisk norsk logikk, at har man handlet, må man også stå til ansvar for sin handling ikke sant? Hadde disse da tenkt norsk, og ærlig inndømmet sine feil, så hadde situasjonen i Norge, ^{var tenningen} og kanskje også til en viss grad Øud en innflydelse på krigens gang. I hvertfall hadde da det norske vanobundne folk sluppet å kveles av en slik lengsel etter kongen og hans hus. Nei, man lager livet så mye verre enn det i virkeligheten er.

Førerens appell var en bombe for de fleste og det kostet meg personlig mange søvnløse netter, før jeg forstod at en tidligere krigsfange nå kunde hjelpe med sine fangevoktere istedenfor å motarbeide dem på alle sett og vis. Det er nok få som forstod og kanskje enda ikke forstår hvad det koster en idealist å skifte, og søke seg frem til et nytt standpunkt. Men det gikk, og jeg må si som sant er, at jeg var redd for ikke å bli antatt, ^{ved møntringen den 11 Februar.} på grunn av en invaliditet jeg ~~liden av~~. Folk stod det en masse av rundt Stiftsgården. De hadde jo fått et oppdrag fra London om å stirre ihjel denne nye kategori av Landsforredere og merke seg disse, til senere etter behandling. Naledig ^(mønstret) var lykkelig passert og 14 dager senere var vi samlet attter i Stiftsgården for å ta avskjed med Partiet og byens ledende menn. Stort oppmøte og emestående taler. I guttene dette angikk syntes næsten det var flaut.

Fokord. II

Nu er vi jo allerede kommet godt inni året 1942. og vi har vel alle sammen tatt det løfte av oss selv, at vi vil sette alle krefter vi eier inn i vår kamp for Norge med dets fører Vidkun Quisling.

Fjoråret bragte glede og sorg. Mange er de, som med livet som insats idag kjemper for et fritt og reformert Norge, med en politikk, som trygt og sikkert står med begge ben i hjertet av norsk jord. Og mange er de som allerede med sitt liv har betalt for sin overbevisning og kjærlighet til fedrelandet. Hadde de hatt flere liv, så hadde de med samme offervilje også gitt disse for vår hellige sak. Fred over deres minde, deres offer vil alltid være levende i det norske folk. Og la oss vise vor taknemlighet, ved personlig uegennyttig insats. Det hvad vi kan gjøre, kan så allikevel ikke komme opp imot hvad våre tapre kamerater gav.

Denne min billedberetning tilegner jeg alle mine Kamerater. Den skal være et minde for dem og tjene til også å gi andre et innblikk i vår verden.

Heit og Sæl.

Hans Petter Hoff

SS-Schütze

Trondhjem 1-1-1942.

Her var en ventesal av skjeldne dimensjoner, med egne høitateranlegg og studio. Asbjørnflager Vik, som hadde været vårt munstrasjonsråd underveis med fela si, måtte da inni studio og knirke frem nogen nummer. Vik er i parentes bemerket en helt ypperlig musiker og håndterer flere instrumenter med infødt verdighet ~~forøvrig~~ eget kapell hjemme. På grunn av vanskeligheter med togforbindelsen, vi måtte til Nancy i Frankrike. Pinene stod på stilker da vi suste gjennom piggtråd og bunkers i Maginotlinjen (13/4/17). Nancy utmerket seg med billig og sterkt øll, til en pris av 300g pr. flaske. Det bleu om satt mange flasker den kvelden, for Ola Nordmann fornekter seg vist aldrig når det er noget sterkt å få tak i. Ved denne anledning var det jeg lærte Telehirden å kjenne nærmere. Når det kom til stykket var alle guttene veldig greie og vi balanserte over broer, oppog ned trapper, altså anledning for alle og enhver til å brette eller annet i tussmøtter. Men den skytesei som henges skal, osv. Du lær selv snu på dette ordtøket så det passer inni stemningen. Med fransk tog tilbake til Müllhausen (B12), hvor nogen av guttene gjorde sine første bekjentskaper og fikk sine første adresser. Jeg vet ikke om Willy var blandt disse, men toget rullet videre mot Vogesene og vårt foreløbige bestemmelsessted Senn heim.

I det fjørne så vi fjell og åser, med sne på. Luftem var fin og klar, mens vår solen sendte sine stråler over land og folk. De berømte de Ungarne fra Den forrige verdens krig 1914-18, som vekselvis var på tyske og franske hender, og som kostet begge parter store ofre.

Bevares hvor her var trist, med rüiner og gamle bunkers ved veien. Men omsider gav toget et rykk og stod stille. Vi var ved reisen s mål, stiv og lemster stilte vi opp og blev talt for 1050 gang, eller var det kanskje litt mindre tall. Og så marsjerte vi avgårde til det forhen varen de kloster, for sinns forvirrede gamle nonner, som sküde være vort hjem. (BIS=28)

Takten og sangen var blitt betydelig forbedret, vi hadde sunget oss godt inn ün derved. Nästen på hver stasjon hadde vi sunget våre kampsanger idet toget begynte å töffe avgårde, og folk hadde stoppet og sett dümme üt, de forstod jo ikke teksten. Jeg tror ä künde si at våre overordnede varen del imponert over vår optredend den var i en hver henseende mönsterverdig. Ällers de samme dag foregikk forvandlingen, püppestadiet var forbi, og soldaten kom til stüne. Det var mange som på forhänd så nok så lite militær üt og som kanskje skjente üt üniformen de første dagene, men bevares det gikk fort vekk. Sjernertheten fikk også ben ägå på og andre opdaget at de vitkelig hadde stemme, som de för ikke viste om. Hvor mange ganger stod för eksempel Halvorsen oppä jordhängen og tautet som eikü, för spjeldet äpnet seg i halsen pä'n! Sproget brakte nok mange vanskelig heter, men mange ä göttene künde bra tysk og assisterte som oversettere. Des-ütten var det ütroligh vitken virkning ~~virkning~~ det h

når utdanneren brøler og sverter og kommanderer, mens du stikker intet begriper av det hele. Som regel var en befriende latter løsningen, med etterfølgende oversetning og forklaring og demonstrasjon. Her blev det perset latmerk til den store guldmedalje, for altting skulde jo foregå med soldatens for hurtigste gangart, som lettest forklares som springmarsj. Håret var bestandig riveien og alle fant det enklest å fjerne det verste. Hver kveld skulde bena vaskes, og ordensmannen var ansvarlig for at alt var kostet og luftet. Støvet skulde være borte fra lamper og bilder o.s.v. og så kom vaktkommandøren (U.v.D.) og skulde overta stuen. Ved denne anledning skulde der meldes, og meldingen måtte være kort og militær. Så var det en kveld den danske Stürmann Jonassen var U.v.D. Det varte og det rakk før han kom. Menig Johansen hadde støetjeneste og ruset og tørket støv, rettet på stoler, så efter om alle brønnskjørtene var like dan sammen lagt. Hele tiden gikk han og mumlet meldingen for seg selv, men det varte og rakk og ingen U.v.D. kom. Dette med meldingen var som oftest dagens beste program post og hvor mange av oss har ikke måttet bite seg fast i teppet, for ikke å sprute ut i latter når været raste som verst. For var du så uheldig å le av en kamerat, så gjaldt det som dårlig kameratånd, og det måtte ikke forekomme. Hvorledes vil larte å forstå det, vil fremgå efter hvert.

Nok om det, jeg var stueordste, og tenkte som så at U.v.D. kom kanskje ikke i det hele tatt, derfor sa jeg: "Til Koi's, lyset ut." Som sagt så gjort, det var utrolig for en disiplin guttene hadde, når de visste de kunde stole på vedkommende, og

ordrene var lett å forstå, og dessuten naturligvis ikke
 kreide for store anstrengelser av dem. Han Johansen kom
 fort iseng, han likte å ligge splitter naken under teppet,
 det var vel noget han hadde vennet seg til hjemme på bygda
~~han~~ ^{na} lørdagsnettene tenker jeg.

Så lød allerede de første snork; men da gikk det i døren
 og lyset blev tendt. Der stod vår onde ånd U.v.D. Vi var
 alle 10 lys våkne, for nå vilde vel lyset slå ned i våre
 himmelsenger, Johansens nese og et par vilde øine
 stakk frem fra dyn dyne. U.v.D. kremtet; "Mine
 Herrer," den som vet hvor meget det kan legges i dette
 uttrykket og hvor mange måter det kan sies på. Vi
 kjendte det allerede godt nok. "Mine Herrer, hvor for-
 blir me i dingen?" Jeg fikk visket et hastig "Opp
 og meld gutt," og du store verden. Reaksjonen var
 helt overveldende. Menig Johansen ut på gulvet i
 det før nevnte ^{manglende} antrekk, intok grundstilling og meldte
 grav alvorlig; "Stue 12, belagt med 10 mann, kostet og
 luffet, ss Aspirant Johansen kommandert til stuetjeneste.
 Ja om man hadde trykket på knappet til en mine, kunde
 vel ikke virkningen været bedre. U.v.D. fikk me det mis-
 tenkelig "God natt" lurt seg ut av døren for eksplosjon-
 en kom som en lavine. Tapre J, hadde vunnit med
 teknisk k.o. efter 3 minutter, at det var te en stund
 for vi sounet, og at meningene om aftenens helte-
 dåd var udelte, behøver jeg vel ikke å neune.

Dagen efter hadde Baker'n lagt seg til kóis,
 med strømper og undertøy + et skjert om
 halsen. Naturligvis blev skjert snippem, som

Stakk frem under teppet op daget og vi fikk da et bedre foredrag, om bacillewestrivsel ved skittenferdighet og kroppens økede motstandskraft ved herding osv.

Tiden her i Semneheim gikk så altfor fort, med sangøvelser, verdensanskuelser og filmforestillinger. En av lærerne smakk et heltienestående dansk, som både nordmenn og dansker forstod meget godt. Men så kom ⁴⁴Ob. Stürmbannführer Jacobsen og holdt foredrag med Lysbilleder. Det bleu da min oppgave å være tolk. ⁴⁷Ob. St. B. Jacobsen forstod godt norsk, så jeg måtte være svært nøiaktig med oversettelsen og det gikk meget bra og jeg fikk ros for arbeidet. Dagen efter skulde vi ha en landskamp mellem Holland Tyskland, Danmark og Norge. Det var et staffetløp, hvor vi med en stor trekkupke skulde hoppe over hinder, krype igjennem en opstillet ribbvegg, en vanngrav skulde vi også over og like før innspürten stod 2 skranke, som vi også måtte over. Spør om det var spenning i lüften da startskuddet gikk og de første ruset avgärde. Jeg ledet helt til ribbveggen kom men her var jeg klønet og heftet, så da vi vokst lå vi som 3er. En idrottränd var tilstede av de skjeldue, alle hadde Norge som favorit og vi var blitt bovet fri til byen med gratis bevertning hvis vi startede å ikke sküffet deres forventninger til oss. Dere vil ^{vel} jeg si, han har nå glemtau å fortelle at vi dagen iforveien hadde en ütmarsj til Hartmanns veilerkopf på 35 km. Slik at de beste gütta fikk vann blemer av de üvante stövlene og bleu ute av stand til å yde sitt beste. Ja, dere har rett i det, men vi bestede nå vünnet lell, hvis ikke lange-Peder hadde fa

like for mål. Og når vi blev nr 2, så var det ingen dårlig
 prestasjon, når vi betenker at vi til og med hadde skjedd
 Lünefjellheter å kjempe med. på Hartmannsweilerkopf
 Også var det turen Mot toppen (S. 25-31). Vi marsjerte avgårde
 kl. 8 i et strålende var. Berken jublet og det var søndag. Etter
 hvert som vi kom høiere blev utsikten bedre og der oppa
 stod korset, som var reist til minde om de falne. Chefen
 vår fortalte oss om verdenskrigens kamper, og de blodige
 offer Hartmannsweilerkopf hadde krevet på begge sider.
 Her blev jo kjempet uavbrutt i fire år. Opppe på et lite
 platå er anlagt en stor kirkegård og litt lavere er
 bygget et kappell med minnetavler over de falne.
~~Fødene hadde her en egen taule over sine Rasefjender~~
 som det var foründt å falle for ~~fedretandet~~? Det var
 intressant å rüsle rümdt deroppe mellem piggtråd-
 sperringene, finne rester av tunge granater og ellers
 gå igjennem dryppende kase matter. Vi tenkte for-
 en forskjell det er nå og da. Men tiden gikk fort og
 solen stod allerede litt lavere, da vi med tankene
 på en hyggelig vinstue, med 3 mann på et par
 ski og et opfriskende snebad, tok veien hjem. Vel
 kommet hjem hadde vi "fotappell," og 6-7 mann
 måtte til legen med sine vann blemmer. Det er
 klart at jeg også var blandt disse, for mitt valgsprog
 er: "for å bli en god soldat, må man ha prøvet alt."
 En ting lærte jeg ihvertfall i dette tilfelle også. Om det aldrig
 så meget er påbød om å gå til legen med alt, så går jeg aldrig
 mere til ham med mine gnagsår. "Selvgjort er velgjort," kom-

mer her til aller største gyldighet og et par dagers hestekür for egen hånd er da å foretrekke fremfor 1 måneds pinster. Jeg vil naturligvis hermed ikke fremsette en legestreik, som har til følge en masse død blandt selvfølgelig kandidatene, men forutsier at vedkommen de har et visst kjendskap til det menneskelige legeme og hemmelighetene ved legevidenskapen forøvrig.

Daglig var det et veldig stort innrykk av ^{Hollenderne} ~~flamtenderne~~, som lå i egne kaserner og det var rent rart for oss å se, hvor det urimlet av dem overalt. Hvor mange tusen det var ~~der~~ var det umulig å gjøre seg noen mening om, men det var ikke med nogen underlegenhet vi måtte vike 1ste plassen i hinderløpet. ^{Hollenderne} ~~flamtenderne~~ stilte jo 3 eller 4 lag mot danskernes og nordmennenes 1 lag hver. Så var det lørdag, og vi hadde lett tjeneste, rengjøring og etterpå skulde vi i kino. Med skinnende blanke bandoler og støvler og barberbladskarp pers i buksene bars det avgårde, mens heljernene taktfast klapret mot brolegningen. Det er vel en fryd for en soldat, når takten er riktig og ormen bøtter seg avgårde, og eter kilometer etter kilometer. Bliir takten ødelagt av en eller annen som er litt vinglete med bena, så plukkes dette så lett ved kameraters hjelp. Og hjelp så ikke dette, måtte kompaniets beskytter og håndhever av all lov og rett, vår fremtidige mamma, som alle soldater kjenner under kjalnavnet, "Spieß", ta affære. Som oftest slapp man dog dette, for det gikk jo fort å bli kjent med "Mammas", "omme" og sarte kvinne hender. Dette var i sannhet en mor, som

ingen manglet respekt og aktelse for. Når vi for eksempel av og til holdt på å ryke i trottene på danskene, som lå i samme bygning som oss på grunn av Grønntlandssaken og Kieler traktaten, ja da var det bare han som kunne redde situasjonen med sine belærende og overbevisende gullkorn. Dette var i kortet senn heim, som vi lengtet bort fra dengang, våre utdannere sa at vi ofte vilde lengte oss dit igjen, og jeg må si, det var en kort, men intresant og lærerik tid, som man gjerne kunne oppleve en gang til.

Så kom avskjedens dag, med fest i kantinen og på leseværelset, som var innredet med radio og alskens underholdningsgjenstander, forskjellige spill og bøker, sogar på norsk. Danskene skulde bli igjen her mens vi neste morgen skulde videre på vår ferd og støte til de øvrige nordmenn, som var reist for oss.

Opp og Avsted til Graz. (B. 33-40) Kapittel 3

Neste morgen, før civiliserte bruker å si ge ut av dynene, rüstet vi, belesset med kjempestore pappkartoner til stasjonen. Vi var både to og tre mann om disse kjempene, som inne holdt våre sivile effekter, men det blev mange pauser underveis ja. Det blev meget å dra på. Jeg tenker da spesielt på Torbjørn, som hadde en proviantkasse han drog på. Desverre satte han denne oppå varmerøret, som gikk gjennom kysseer, så da han skulde spise til en avveksling, for det må jo være klart at når man spiser ombord i et risterende tog, så er det bare for å få avveksling, att alt smøret

var smeltet kunde da ikke han noget for. Det var
 rørets skyld, og spør om han hadde sørget for smør.
 Dette livets nødvendighet flöt og bonet küpeens
 slitte gölv, det var et "Gosen", hvor gölvet flöt i melk
 og honning. Torbjörn overlevede dog dette også, og
 fortsatte med et üskuldig hetens smil å tilintetgjöre
 restene. De herligste landskaper drog vi igjennem,
 med glimt til sne dekte fjell og sprüdlende elver. Det
 var som våren hjemme i Norge. I Salzburg steg det
 på et türfolge, som sküldte på ski. Under veis til
 Brück, som likesom var porten til Ootmark,
 underholdt de oss med sine herlige folke melodier,
 og sang med en innerlig naturlig glede, som bare
 kan skrive seg fra et lykkelig hjerte, füllt til
 randen av kjärlighet og forståelse for landet og
 folket sitt. Vi förstod dem til fulde, og var kanskje
 en del missünderlig på dem, som var så sterke og
 trygge med et enig folk i ryggen, mens vi på vår
 side hadde hele denne samlings kampen foran oss.
 Ja, vi var füllt opmerksom på at det var mange
 sten å rydde för vi kan sä, men, jo flere sten,
 dess bedre sed, og den nye generasjon må berge
 avlingen i hüs.

Fra Brück gikk det fort nedover bakke til Graz,
 og her var det förste vi sä, Slotts berget, som ligger
 mitt i byen. På stasjonen stod biler ferdige til å
 frakte oss bort, og snart gikk det i susende tempo til
 våre fremtidige hjem. Kasernene i Wetzelsdorf, som
 var ny opfört og renslige, med radio på hvert rum. (040-49)

* Gjensynsgleden var stor, og
blev filmet av P. K. slik at
vår pårørende hjemme også
skulle få bli delaktig i vår
store glede.

Her bleu vi så forestillet våre nye chefer, hilste på de andre nordmenn som allerede var der, og tok våre stuer i besiddelse. Vi trønderne bleu nå med en gang enige om at vi hørte sammen og vilde ligge på samme rummet. Dette kalte vi for "Die Drontheimer Stube," og pyntet som seg hør og bør med emblemer og valgsprog. Det var nemlig allerede ^{holdt} en konkurranse i stue dekorasjon og vi var av den mening at bleu det nogen nå, så skulde nå den vinnes av de som var fra Norges hjerte, Nidaros domens by. Men det ~~bleu~~ ^{blev} det ingen ting av denne konkurransen. Våre chefer var hyggelige karer (34-48) som gjorde sitt for at vi skulde forstå at tjeneste vartjeneste og fri var fri. Tjenesten var de ubønnhørlig streng, men uten for demme meget kameratslig overfor oss. En av de vi likte best var Spieß, som vi syntes var helt fantastisk god. Han brukte nemlig mere kjeft på underoffiserene hvis noget var galt, enn på oss menige og det var jo en skjelden begivenhet hver gang det hendte. Livet her i Graz var spekket av opplevelser utenom tjenesten. Sænt som Opera besøk var for eksempel en kjærkommen avveksling. Bleu det litt for kjedelig inne, under forestillingen, var det flere som tok seg en tur ut i byen mens det varte, og så litt på livet her isteden. Det ligger litt av naturforskerens blod i nogen og hver av oss på den ene eller annen måte. Willy hadde som før nevnt bare syn for det kvindelige ved naturen, mens Torbjørns intresser mest gikk ut på å fylle maven med det han kom over. Mange ganger forsøkte jeg å forsvare ham overfor de andre, men så

1941 Norsk Okkupasjonshistorie 201
Så jeg det håbløse i dette, og måtte gi de andre rett
vi kom til det resultat at Torbjørn var bondeful, det vil
si, han lot som om han var godfjottet og så var han
i virkeligheten kanskje den lureste av oss alle sammen.
Dagen før vi drog fra Oslo hadde han meldt seg inn
i Nasjonal Samling. Dette gjorde han bare fordi at
han hørte vi var medlemmer. Før hadde han vært
kommunist så'n og brukt den knyttede neves hilsen.
Hvad forskjell det var på nazisme og kommunisme
tror jeg ikke han forstod, men med tiden tror jeg nok
det vil gå opp for ham. Dere foreldre kommer ikke
til å kjenne igjen gutten når han kommer hjem
en gang. Det er den beste mannfolk skole en ung
gutt kan gå igjennom. Av og til kan det bli litt
vel meget av det gode, men la oss nå følge Torbjørn
for eksempel. For det første var han syke meldt det
meste av tiden, og kjedet seg, for han var så inderlig
lur til å snyte seg undan all arbeid. Han vasket seg
ikke gjerne og blev av og til skrubbet med den negle-
børste på halsen av oss, for en 44 soldat skal være
preget av renslighet og sunnhet.

Når så vi kom hjem etter streng eftermiddags tjeneste
satt T. der og smilte så deilig til oss. Så skulde vi spise
aftens og så visste det seg at den hedningen hadde
ett opp mesteparten av pålegget og smøret. Jo, av og
til skal jeg si at der var husestue. Torbjørn fikk
straffe tjeneste ^{og måtte pinn stovlene til gruppe fører trau,} både her og der, men like lite hjelp
det, men vi blev jo strengere og strengere. Til slutt

7. Hittil var det alltid barn som var
blitt opdradd, nu skulde barn selv få
anledning til å opdra, men noget
barnene hadde vi da nevere ikke!

måtte han åle under samtlige senger og püsse alle stovlene. Men tror dere det hjalp å nei da, den samme person fortsatte, og begynte til og med å bli frekk mot oss. Det skulde han helst ha latt være. Vi rådførte oss med gruppe føreren vår om hvordan vi skulde få ordnet denne affæren og han fortalte om lignende episoder, som han kjendte til fra egen erfaring. Og dette var nettopp noget for vår tidligere venn Willy. Det varte ikke lenge før Torbjörn utmerket seg på nytt, med å spise opp nå leverpostei og pølse for oss. Og dette skulde straffes, det var jo klart. Willy fikk ta saken i sin hånd. Han var i parentes bemerket ekt' Lamo'gutt (i Oslo Vika'gutt) så han forstod seg godt på slike ting. Klokken blev da omsider henimot ti, og trønderstuas beboere gikk til ro, men ikke før hadde U.v.D. overtatt stuen, før Willy tar kurs for Torbjörn's kôie, beveget med bûkse selene sine, og dermed begynte han å perse „da'kjött." Spør om Torbjörn lovte bot og bedring og klynket og bar seg. Vi lå helt stille ingen sa et ord, for da vilde det bare bli mere leveni og da kunde vi jo resikere at U.v.D kom igjen.

Austraffingen hjalp godt en her uke, mens t. gikk rundt og viste frem de røde strekene på ballen ^{sin} på alle de andre stüene. Desverre for ham, kjente alle hans meritter fra før, så han blev ingen martyr på denne historien.

Vi gjorde jo bare vår plikt ~~for~~ folk og fedreland og da var vi tilfreds med beste samvittighet, som ikke kunne rikkessavde verste bombe nedslag. Høitideligheten var snart forbi, og mangt et eldre dñenpar var fuktig. I sluttet tropp marsjerte vi ⁵² til stasjonens mens Hirdrop hjallet. Folk fulgte med og det var den rene 17 Mai stemning. Trondhjem fikk den første føling med det dødens alvor som ligger bak i Hirdens kamp for seiren. Da toget endelig brüste austed var det sjeldent travelt med vinking og Heil og Salrop. Dermed hadde Trondhjems hirden ydet sine første frivillige til insats for Storgermania, og hvad vilde fremtiden bringe disse? Vi hadde jo hørt meget om hvor forferdelig tussig det skulde være å utdannes ved 44, så vi mente intet kunde skremme oss.

Oslo,

Allerede på stasjonen ^{i Oslo,} blev vi møtt av en 44 officer. Vi tok da først trikken til Rosenhoff skole, hvor de frivillige skulde samles og den egentlige optagning i Waffen 44 foretas. Men før optagningen fant sted hendte da forskjellige ting. I Oslo begynner jo også mine første fotooptagelser. Om for middagen blev det spilt kort på rummene (B. 1.) og en iurig tilskuer var gjerne Ushf. Niemann, som siden var en av reise lederne på vår ferd ut i verden. Andre skrev brev hjem og fortalte hvor de var, og at det nok blev en tid før de kom hjem igjen. da de hadde meldt seg til Reg. Nordland o.s.v. Andre diskuterte hvorledes reisen

skulde foregå. De forrige var jo reist med fly og det var nok ingen som hadde hatt noget i mot om det var blitt til det med oss også.

Vi trøndergutta hadde fått ordnet med permisjon, for vi vilde hilse ^{på} og ta avskjed med vår fylkingsfører, som var blitt Regiment ~~fører~~ ved H.R. 7. Så drog vi alle 7 av gårde, og R. Nesheim blev meget forbaüset over å finne sine gamle kampanjefeller i sin salong i stortingsgaten. Det blev pratet løst og fast og vi bad Nesheim undersøke om vi ikke kunne få ta avskjed med vår fører. Han ringte førerens kontor og vi kunde så komme neste dag kl. 8. Resten av dagen gikk som en fei og vår gamle kamerat og overordnede (allerede fra Weidangsens dager) viste oss ründt i byen. Best av alt var nok Restaurang Viking, hvor vi følte oss som hjemme. Oslo Oslo, du har mange fordeler, som er så stor, ~~dy~~ byr på mange muligheter. Men så var det klokken da! vi stod jo allerede under militærlov og måtte nok pent være tilbake til bestemt tid. Neste dag var vi de eneste som fikk dra i byen, men vi hadde jo også grunn da. På slaget 8 var vi med i ~~Rådhusgaten 17~~ ~~Tollbodgaten~~ og i det samme kom føreren. Vi hilste stramt og åpnet fort døren for ham, og gikk etter opp. Her meldte vi oss hos sekretæren og fikk foretrede. ~~Det~~ ~~følte~~ ~~likesom~~ ~~anses~~ ~~setu~~ ~~at~~ ~~jeg~~ ~~førte~~ ~~ordet~~ ~~og~~ ~~forklarte~~ ~~hvor~~ ~~for~~ ~~vi~~ ~~var~~ ~~der,~~ ~~oss~~. Det var første gang jeg stod overfor min fører og jeg vil bare si: "Bevares, hvor ekte norsk og bestjeden." Ingen av oss sa stort, vi var alle litt spenert, men føreren takket oss og ønsket lykke til med ordene: "Jeg tror dere har handlet rett." For oss var

Dette høitidelig og ingen av oss vil vel noengang
 glemme den dagen. Dette måtte feires og husre? fo
 naturligvis på Villedag, hvor vi nå var godt kjent. Vi
 bygget oss riktig til klokken var ~~da~~^{bahnen} da måtte jeg bringe
 min søster til undergrunnen og overlate gutta til seg
 selv. Det hadde nå gått galt. Da jeg kom til skolen
 var ingen ~~fra banden~~^{av dem} der, og da fikk jeg moralske
 skrupler. Heldigvis kom de like etter på, men i
 en annen tilstand enn jeg hadde forlatt dem. En
 mann manglet! Om 5 minutter kommer inspeksjon
 og hvor i skapningens mangfoldighet var in Peder
 blitt av. De andre viste det nå ikke. Han hadde
 vært med trikken, men var blitt borte underveis. Da
 viste jeg beskjed, og beveget med lommelykt bars
 det avsted i den underjordiske. På mitt rop svarte
 det nok så langt fra ^{og av} båsene. Vi kom da til kais den
 kvelden også, men bevarer hvor meget leven vi hadde.
 Dagen etter skulde optagelsen finne sted, forøvrig
 vårt første bekjendtskap med trommer og klingende
 spill. Vi stilte opp i mitten. Til venstre et Hird-
 kompani og til høire et æreskomp. fra W.44. Da de
 gjorde sine raske håndgrep og musikken satte i
 gikk det som et søkk gjennom guttene. Vi var
 stolte! En av guttene blev kalt bort til sjefens
 foreldrene hadde dagen før fått brevet hans og
 kom nå med ekspress for å bringe gutten hjem igjen.
 Gutten var vist 16 år bare, men han trøstet seg med at
 snart blir jeg 17 gutter og da ses vi igjen Heil og Sal.

at ingen i 16-åringenes familier også er anderledes erfarte jeg senere. Nemlig av Frisak. Han hadde fortalt far sin, at nå hadde han nå meldt seg for et år ja. Dagen etter fortalte faren, at når du er så freidig og gjør slikt uten først å spørre om lov, så vil jeg bare gjøre deg oppmerksom på, at jeg idag har vært inne på kontoret og forlenget tiden din med nok et år, og slik blev det.

Dagen etter stod vi opstilt på gårdsplassen (B2) Willy kysset fort over ansiktet på sitt besøk, mens jeg gjorde selvmordsforsøk oppå taket av garagen. I det jeg tok bildet begynte jeg å gli. Det var en herlig oppløftet følelse å rutsje slik undergangen imøte langsomt og sikkert. Men ukrutt forgår ikke så lett. Jeg slapp med skrekken og havnet på maven tvers over porten, som stod litt oppe.

Endelig beveget vi oss på gummi føtter til Verlade (Omlastings) stasjonen, og Willy blomstret av bare sol og kjærlighet, da hans flamme fikk være med i bilen.

Det varte og rakk, før toget endelig sa Tut, sveivet med hjulet og ruslet retning sydøsten til. (B.3-6)

Da vi dagenefter steg ut for å gå om bord i ferjen, som skulde bringe oss over til Helsingør, var vi imponert over å se hvor respektfullt våre offiserer blev hilst på av svenskene. Lufften var disig og det var tykt islag helt frem. (B.7-9) På stasjonen i Helsingør fikk vi kjøpt sjokolade før det gikk videre. Og til steg vi av litt (B.10) for å strekke våre veltrenede

dem. Ollers forløp reisen rolig og fredelig, med kort spill, spisning og sovning (13 44). Transportens leder var Lt. Adolf Fritz Graf som utmerket seg ved å være så lett siktbar på grunn av sin fenomenale lengde. Forøvrig sørget han for oss på alle mulige måter, slik at vi mange ganger var forundret over, hvor det alt sammen kom fra. I Hamburg sov vi i en stor overnattingshall i et tidligere hotell. Desverre ble en av guttene våre syk og måtte bli igjen da vi drog videre om ettermiddagen. På stasjonene underveis var det da det og annet å lå kjøpt og behovet for tyske penger var derfor nok så stort. Graf og jeg vi ordnet i midlertid med veksling i en bank, hvor på han spanderte kaffe og kakker. Ja, det skulle de andre gutta ha vist ja!

Det er en ting jeg vil få nevne under dette kapitlet jernbanereisen. Den tyske kvinnes innsats under krigen, enten som Røde Kors søster, på stasjoner og i Lazarettet, eller på de opprettede forpleiningstasjoner. Vi kunne komme til en stasjon mitt på natten eller i 4 tiden, de hadde alltid et smil og kaffe eller Wehrmacht suppe, som vi kaller ertesuppen vi fikk, med brød til. ~~Hei~~, disse kvinners innsats er enestående i verdenshistorien, deres offerberedskap uten side stykke, det måtte enest være lottene i Finnland da! Når man ser slike underer, og hvor kjærligheten til medmenneskene kommer frem så uegenlyttig, ja da vet man at man er kommet et skritt nær mere sannheten, for i min Katekismus stod det: "Dus kal elske din neste som deg selv."

Da vi så kom til ^{Bat} Hamburg kom en overraskelse.

Heiðberg.

Omkring den 15 April reiste vi så ifra Gnaa, og vi ønsket ikke
 vi skulde hen. Det var de utroligste gjeteringer som forekom. Etter
 det var ingen som fikk rett og endelig steg vi da av toget igjen
 i en pen liten dal med en idyllisk stasjon, som bar navnet
^{Stasjon}
~~Stasjon~~. Noen av guttene fikk feber, og blandt disse var den
 ene naturligvis Torbjørn. Det var nemlig utrolig hvor sykt og dår-
 lig han kunde bli, når noget anstrengende var i vente. Vi
 andre derimot stilte på brukker, og så bars det avgårde. Det
 gikk meget bra de første kilometrene, men det blev da ~~da~~
 da aldrig slutt på disse forbakte bakkekan sjo, og svettein-
 randt, mens loken gjorde narr av oss menneskekrypene, som
 var så dumme og måtte holde ^{oss} seg på jorden. I det fjerne så
 vi tilslutt nogen hus og tentke som så, friskt mot Antanien
 nå er vi der snart. Vi fikk paise. På norsk sa vi som
 soldater: "5 minutt, eller røkepaise," men på tysk kaltes det bare
 "Punkelpaise." Slike paiser er bestandig svært korte, for det er så
 rart med det, man lengter jo ikke akkurat efter å stolpe
 videre på omme hen, men vi var jo mannfolk og Norges sønner.
 Til slutt så vi kasernene, som dannet en hel liten by for
 seg selv. Ja det var noget som satte humøret og spenningen
 opp. Torventningene var stod på toppunktet, nu skulde det
 vel bli biler og motorsykler osv. på hver eneste manne. Den
 slette tid, vi nordmenn har en underlig barnslig instilling,
 og har forpudelig meget å lære i livets skole. Og vi lærte og vi
 lærte, men stadig kom nye ting til. Om feiðberg er det ikke
 noget spesielt å skrive. Vi blev her fordelt på 4 turstjellige
 kubler, nemlig Vogen kom til Flak og Artilleri, mens andre
 kom til Regimentene Germania og Nordland. Men hvor dere
 at skarlagensfeberien slapp oss da? anei sår. Etter en
 par dager blev nye tilfælde opdaget og ny karantene

Gessangrupp på T. Lysen

X Den som intet gjorde var naturligvis etter Torbjørn. Akk
 du arme synder. Jeg forsvarte deg til å begynne med, men
 når intet hjalp på deg, når du til og med forsøkte å lyve
 meg fullt, ja da var det slutt. Din onde ånd var fremdeles
 Willy, og du var heldig, og kom på samme stien som oss.
 For oss så det ut som om vår kontante avstraffelse overbe-
 vis tiltrekning på deg. Men nå var det en dag igjen, hvor du
 forsøkte å trække oss på karme ryggen med ditt maskeri.
 En av gutta hadde kommet over en liten lareganspistol,
 med form som en fyllepenn og denne måtte selvfølgelig inn-
 vis. Vi kjente gassen fra Gras, hvor flere hadde fått maskene
 fulle under filterveksel og hadde gjennomgått helvedes kvaler. Nå
 undte vi var kjem broder Torbjørn den samme skjebne. Han var
 jo bare ^{en halvoldet eller en jahnkelig rimiformet askeniffer,} ~~halvt~~ soldat. Willy var nettop den rette til denne
 seremoni, og spurte Tom han ikke hadde mistet en fyllepenn.
 Jo da, sa T. intusert. Willi stakk fyllepennen opp ^{rettet} i ~~anset~~ på
 ham og brukte av. Men bevar meg vel, for en byling og for
 en krigsdans! Å be, je er blind, hjelp meg da vel. Åh.
 Drypplager, morder o.s.v. Spør om vi lo! Når jeg idag tenker
 på den historien kom jeg le meg kvekket iljel! X

ikke gå ut, mens vi hadde. Reservreineren av en annen verden. Daglig regnet det en del og det var sært og kaldt. Bildene våre bedre enn ord hvorledes bord og krakker ble behandlet. De forsvant totalt i sølen og vasket av seg alle bakteriene. Når vi etterpå spylte av dem med dukt, så de så rene og slitte ut, som et hvitskint gult på bondelandet i gamlelandet. ~~De~~ ^{De} første som reiste, var de som kom til Flak. og glad var de, nå skulle det da bli fart i saken, slik at man kunne få se resultatet av vår innsats. Det varte ikke mange dager, så stod det oppkjøpt en hel del Opelvogner, med forskjellige merker og tegn. Jeg piisset og tenkte opp i omnen til sjøen så for siste gang, og så villt vi også selv avgårde. Det gikk over stak og stev, som det så pent heter, av og til gjorde vi et hopp opp i taket, men vi blev da heldigvis ikke hengende. I horisonten så vi skogkleddt iser, Vi kjørte gjennom flere landsbyer, og la spesielt merke til alle videspannene vi traff. Etter en times kjøring så vi en sukkerkopp, med et slott oppå. Vi nærmet oss Hechingen og lovd vi så var, "Burg Hohenzollern", som keiserfamilien stammet fra.

Hechingen var en liten romantisk by, med en masse historier fra fyrstekamper og krig i gamle dager. Vi kjørte ned i en arbeidsbyeneste lin, for det var meningen at vi skulle fortsette vår utdanning som egen rekrutttutdanning. Jeg må si at denne tiden i Hechingen er et av de herligste minder fra utdannelses-tiden, med kakospinning og pikeflit og strålende glohete soldager. Jeg var eneste hønner og samlet svært mine gamle hirdkamerater fra Trondhjem. Men det er sært med det, vi hadde nok å henge fingrene i, ^{Da} ~~Da~~ vi begynte kl b, lå det rim på alle brakketakene.

Når vi da fløi som raketter med gærskind over hele den nakne overkroppen til vaskerummet for å ta

Da vår daglige renovasjon i isvann på bryst, armer og hatt o.s.v. for-
 kamste til og med en sjelden gang barberte borte noyen dem på
 haken, var det mange som var fristet til å beholde ullaen på,
 men se da var vår onde ånd U.v.D. i farsvannet, og så var det en
 sjittjobb å få et eller annet sted. Det beste var alltid å få labrine
 vask. Det var en ^{is ålde} sjitt job fornuelse, når man selv hadde god sam-
 vittighet for engangs skyld og helmut for eksempel var ekstra
 skitten på halsen ved avmarsjen om morgnen. Naturligvis
 la "Spis" merke til dette, for, var han i dårlig humør, så fant han
 bestandig et eller annet. Så han, at en ting var mikkete, og
 brukte en ~~flåse~~ ^{flåse} kjøtt, ja da kunne det være så rent det bare
 kunne bli, for oss var det naturligvis også mikkete, selv om vi
 intet så eller fant. Når vi ^{effekt} da stormen hadde lagt seg, atter
 viste frem våre saker uten å ha gjort noget med dem, blev de
 godkjent. Men la meg komme tilbake til Helmut's hals. Den
 var kronisk ~~spitten~~ og 3 mann blev utsett til å foreta ren-
 gjøringen. Mens vi andre stod på linjen og ventet, drog de
 oppi vasketrakken med sitt offer, iført neglebørster og såpe.
 Offeret selv var forbauset over hvor fort det gikk an å bli
 avstendig ren på halsen, og litt etter litt begynte han å iekte
 seg selv for denne videnskap. Vi var så heldig å ha fått
 kompaniets sorte får Torbjørn sammen med oss. Et par dager gjorde
 han tjeneste, men så klarte han på en eller annen måte å bli dårlig
 igjen, og så karnet han på rykeshøien oppi byen. Hver dag gikk jeg
 en tur oppover til ham og Darsen, som var fra Skien. Det var
 veldig interessant å risle slik på egen hånd, mens de andre
 hadde undervisning eller annen sårndyssende tjeneste. Jeg op-
 daga mange fine konditorier og forretninger, hvor man kunde
 få kjøpt sjokolade og gode ting uten kost, som jeg da bragte med
 og lot kameratene mine få en bit ^{av} med. En natt hadde vi prinn
 alarm, og drog ut på "Sontagsberg" hvor vi ellers om daerne hadde
 berengjøvelser. Heil bekke mikkete ~~et~~, men å krent.

godd nok. Mange innbilte seg, at de kunne kjende svettbløtt
 fra dagen før. Avdelingen gjorde holdt, og Amtstørmpfeieren som
 Oppel pep i fløyten sin. Straks efter meldte en Amtsharpefeieren seg
 og sa, alt i orden. Vi ruslet opp på en hvilde, og forestillingen kunne
 de begynne. Kommandorop lød i mørket og stumpe fottrin, pluss
 litt skrangling i koketare og prat. V. Oppel pep og forklarte at slik måtte
 ingen oppføre seg i mørket, for da kunne man jo tines på kilometers-
 avstand o.s.v. Så pep han en gang til, nå skulde det gjøres riktig. Vi
 hørte ingen verdens ting om vi anstengte oss aldri så meget.
 I mitt stille sinn tenkte jeg, at gutta som skulde være pion-
 objektet naturligvis stod stille. Det blev prøvet med knekking av knuten
 og søking av sigaretter, men så gikk tinnen hjemover igjen. En av de
 følgende dager var vi på utmarsj til Bergen Høhenaollen. Des-
 senere lå staken så tett at vi blev snytt for den flotte utsikten og
 mine bilder blev dårlige. Det som imponerte oss mest var lange
 historier og den store stamtavlen, som var malt på en av de
 flotte polerte veggene.

Vi gikk en stor begivenhet i møte, nemlig besiktigelsen ^{med} vår
 regimentsjef, bataljonsjef og hauptstørmpfeieren fartenmann (norsk)
 som var i staben. Nå vilde det altså vise seg da, om vi hadde
 lært nok til å bli betraktet som riktige soldater. Dagen var
 helt ypperlig egnet til dette, med nogen lindrende berolgende
 skyer på himmelen. Sjelden har vel vår marsjsang, det høyre-
 et lys gjennom skyen, "fjernet veien ^{så lett} over vår søn leber. Nå stod
 vi da snart foran målet, men gikk det galt idag, så måtte vi vente
 et halvt år tid til neste besiktigelse og det hadde ikke en eneste
 lyst til. Vel en halv times tid senere kom regimentsjefen med
 følge og vi begynte med M.G. håndgranater skulde kastes og kart
 leses og forklares med og uten kompass. Måtopplaget med avstand
 bedømmelse. Oppførsel i terrenget og middelloping med meget mer.

Vi tenkte det godt alt sammen, og det skulde jo også bare nok
 med den utdannelsen ~~vår~~ ~~den~~ ~~adferd~~ ~~...~~

i krevende prøve i grader og distingsjoner. Til slutt fikk vi
 også få oss som soldater en je en gjeldentet, men vi klarte det og
 det lovet godt for mor Norges fremtid, at vi, hennes sønner gikk
 slik inn med kropp og sjel for å beholde henne og den henne for
alle fremtid.

Hermed var en vesentlig del av vår utdannelse avsluttet og
 vi var ikke 44 aspiranter lenger, men rektige 44 menn, som var
 hvorledes vi hadde å oppføre oss både hjemme og ute. Denne opdragelse
 hadde gjort menn av oss guttene, og derigjennom styrket
 Norges posisjon ytterligere. Det skulde være en stor regimentövelse
 på et par dager, og vi blev anviert våre kompanier, så vi også
 skulde være med. Vi var stolte da vi kledde oss i våre tarn-
 jakker og meldte oss ved de respektive kompanier. Om formiddag
 dagen gikk det så avgående med lystig sang om den evigjunge
 Anne-Mari, som er alle syke soldaters yndling. Vi hadde
 forresten som speidergutter også en sang om: "A Anne-Maria se
 du guttene die," <sup>men det er vi det var en tid med svingende ungdomsromantikk
 også, for engelstungen er et uttrykk.</sup>

Efter 3-4 timer marsj, kom vi dit hvor øvelsen skulde begynne.
 Vi fordelte oss straks utover terrenget og tok deltagelse i et bokke-
 løp. Her blev vi liggende ³⁻⁴ timer og Rottent. Herman og jeg lå
 og pratet om felttoget i Holland og Frankrike. Endelig begynte
 vår fremrytningen, som pågikk til kl 22 om kvelden uten
 stans. ^{Vi} lå i markene ute på et jorde den natten, og fikk en
 liten forsmak på å ligge i felten, men det tentte vi ikke
 på dengang. I grøttingen begynte noen biler og
 motorsykler å däre, og på höire flanke var det småaktig
 til skytsring. Fremrytningen fortsatte, og kl 10 lød muntere
 hornsignaler. Fiender hadde kapitulert. I det fjerte så vi
 nabobataljonen gå til storm. 1 timer tid senere hadde vi parade
 for regimentsjefen vår, og vi var ordentlig stramme da vi takt-
 fast marsjerte forbi ham. Efter denne øvelsen hadde vi gode

30 kilometer å tilbakelegge bakke og utover som

Ikke en eneste nordmann gav opp marsjen, for hva? Skjoldene våre kamerater vel tro om oss og Norge viss vi gikk opp? Høsten du inkomsten Brinn? Ja, det var jo ikke til å undres, når vi hadde tilbakelagt 78 kilometer på dette ene døgn. Da Spisø spurte etter den ved fotappellen om ettermiddagen, var han veldig kamerat.

Efter et par dager, var merken nesten borte efter øvelsen og vi kunde bevege oss litt mere elastisk. Vår edsavleggelse blev da fastlagt til den 11 Mai, en søndag, med et strålende vær. Tungt maskingevær blev opstillet og geværpyramider som ramme for begivenheten. Klokken 1412 kom 4000 kompaniet marsjerende fra bataljonen og vi stilte opp ved siden av dem. 4000 kompaniets sjef kommanderte: "Still gestauder, das Gewehr über, Achtung präsentiert das Gewehr." Derpå holdt han sin sabel frem og de 4 guttene som var utvalgt trådte frem og la sin venstre hånd på dem, mens de rakke den høire i været. Sjefen løste teksten langsomt foran og samtlige klotledere gjentok den. Eden lød: "Jeg sverger ved Gud denne heilige Ed, at jeg vil vise det tyske Rikes og Folks fører Adolf Hitler, den som överstkommanderende for Hæren ubetinget lydighet, og som tapper soldat til enhver tid vil være beredt til å sette mitt liv inn for denne Ed."

Tre av guttene vilde ikke avlegge denne eden, de krevde meg mest mere betenkningstid. To eller tre måneder senere avla de eden. Her jeg hørt og de er nå ved fronten. KH,

Den 17 Mai hadde vi en liten fest, hvor Unterschärführer Oppent spanderte en hel del fl. Festbalen for Norge holdt Hauptst. Führer Hartmann. Et morsket plagg smykket allhatten og vi sang og bygget oss til langt over kappens treks. I denne forbindelse må nevnes lirdmann Fausen og sjömann Aas, som rakk

I derime forhindrede vilde jeg gjerne ha nevnt;
Den 20-4-1940 gav Adolf Hitler ordre om oppstilling av
regimentet Nordland, hvor frivillige fra Norge og Danmark skulle
gjøre tjeneste sammen med riksstyrke 44 menn.

Den 25-5-1940 utkom foran den Führers forordning om
oppsettelsen av Regimentet Westland, hvor de frivillige kommer
fra Holland og Flandern.

Et år senere var arbeidet så sterkt fremskredet, at de
germanske frivillige den 21-4-1941 ble samlet til en
divisjon, som den Führer gav det ærefulle navn, 'Wiking'!
Til denne divisjon hørte dessuten stammeregimentet Germania,
som allerede flere ganger hadde utmerket seg overfor fienden.

Bettaruppe og øllet smakte herlig, dessuten blev
hver mann tildelt sardiner og sigaretter, mens den
fra Revetkommissar Tertoven blev overlevert et par
litre til hver, med hans personlige signatur!

Vi blev jo så hyrkelig smottet at vi knapt
kände bro våre egne øine #

en voldsom jubel overalt hvor de viste seg som Sky
 en og Mina. Bør spinaten manglet, men da de spilte for
 japansk musikk med gummileber sine, var mange
 en på spinat til skipperen glemt.

Hver dag gjorde vi tjeneste ved vår kompanier, og så
 en dag kom det beskjed om at N.S. Fører og Reichsführer 44
 ville besøke alle nordmenn, som hadde ei savnes på
 Heiberg den 22. mai. Jeg skal si vi var spent og gledet oss.
 Og så rullet toget noen timer til Storøyingen. Denne
 gangen tok vi rullebilen oppover bakkene, og tenkte med
 gni på den dagen vi hadde svettet oppover med full op-
 pakning.

På Heiberg traff vi da hverandre igjen, men mange
 var nok enda på sykkelis desverre. Aftenen var meget
 vellykket, med god mat og godt øll, sigaretter og sardiner.
 Etter maten blev holdt mange taler av Reichsführer,
 N.S. Fører og Gruppenführer Klein, som meldte Division
 Wiking ferdig til innsats. Aftens fulltreffer var det
 kameratslige ramvær ^{vi snakket med} etterpå, hvor alle stilte vår fjerde
 spørsmål. Alle sikret seg navnetrekkene til de tolv personer
 og stilte dem spørsmål, som kanskje plaget dem, særlig
 om Norge 44 som var blitt skiftet dagen iforveien. Selv var
 jeg så opptatt med fotograferingen, som jeg har all grunn
 til å være meget tilfreds med, og dere kan jo selv bedømme.
 # I morn spilte to 44 musikkorps ~~de kjente~~ ~~mange~~, og
 så var kvelden forbi. Vi overnattet i en av kasernene
 og reiste hjem igjen. Det var en begivenhet, som våre
 tyske kamerater misundte oss veldig, særlig når vi spurte
 om de kjente det og det navnetrekket på soldatene våre.
 Den 27 kom det vi vår siste ting i linjen, og blev privat
 inkvartert. Og det var vel en begivenhet. # Vi blev jo så
 kjektelig.

sine. Men slik var det overalt hvor vi kom, nær kjærligheten og godheten
 lyste ut av deres øine, noget som er meget sjelden å se i Norge i disse dager.
 Men tyskerne har opplevd en verdenskrig, med nedslagets grufulle efter-
 tid, inflasjon og undertrykkelse, hvor store deler av landet var berørt,
 med blandt annet famede tropper. De hadde ikke lov til å gå forbi
 en offiser på fortauet, nei, de måtte ut på gaten, ellers fikk de et
 drag av ridepinne eller stokken vedkommende alltid bar på. Denne yd-
 myggelsens tid, vil tyskerne aldri komme til å glemme. Det er også
 meget derfor de behandler Norge slik idag, og vi kan takke jeboren,
 for at vi idag besidder en mann i vårt land, som med hele sin
 idealisme arbeider efter sitt motto: "Orden rettferd, fred." Vi har
 vel ingen bedre ledersnor en N.S. program, og garantien for at dette
 blir gjennomført er vår fører, som med sin fortid har bevist at han
 ikke farer med valgpropaganda, men med sundt mannlomsrett
 og en nasjonalfølelse som kausteji ingen annen i Norges rike,
 modnet gjennom en 25 års lang idealistisk kamp.

Adjø Tübingen

Kapitel

Og ~~også~~ ^{Barry} efter en ukens familielev, hvor vi blev rigtig bort-
 sjenet og førte et halvtreds sivilistliv, gik på cafe Schenk
 og spiste kaker, og koset oss ellers riktig. Flere av oss hadde
 vært i Tübingen og fått laget innleggspåler til stovlene, for så
 meget marsjering holdt ikke mine konditorbær ut. De blev
 flate som pannekaker, og jeg stiftet bekjentskap med det man
 kaller plattot og vinkelbær. Men se denne reisen til Tübingen
 var jo bare herlig som arvetesling. Det var nemlig et ^{vakert} ~~herlig~~
 landskap, med grønne åser og dessuten svært romantisk.

å reise med, den Schwäbische Eisenbahn."

En dag blev bekjentgjort ved opstillingen, at kompaniet hadde å holde seg klar til armarsj. Og noen dager senere: "Gütter! imorgen kl. 4 stiller dere tur til armarsj, feltmarsj utstyr. Dit og det bli ikveld pakket på bilene, så alt er klart til imorgen."

Dette var en av de dagene en slik liten by som Hechingen aldri kommer til å glemme. Gjellknoten var oppdrückt for den neste turen med. De fleste likket ikke et øie den natten, for gütterne skulde jo forlate dem, og i de par månedene var vertspolkene blitt glad i gütterne og så med sorg at de skulde reise sin vei. For oss utlendinger var denne avspidsdagen en stor opplevelse. Samtlige soldater var smykket som til fest med blomsterkranser bündet av kjærlige pikehender, og da kompanisjefen var om morgenen med velvalgte ord takket byens befolkning for den opprunde måte de hadde motatt de for dem fremmede landmenn, ^{de} ja da var mangt et øie tåkelig. Det var som om gütternes følelser fikk luft, da vi som avslutning med ungdommelig begeistring stemte i Wikingersangen, om isfjerg og riking. Toget Motoren brølte og en efter en rykket bilene avgårde. ~~Da~~ ~~vi~~ ~~ikke~~ ~~tok~~ ~~noget~~ ~~for~~ ~~oss~~ ~~ukjent~~, uhyggelig, men allikevel tiltrekende. Etter en par timers kjøring blev vi lastet på tog og så lød de taktfaste hjulgangene på skinnene, som dyppet oss i søvn en efter en. Vi gjorde oss det litt bekvemt, hang opp kilteliker i kupene som hengeskåp, og sov godt her. Dag efter dag, østover, liden kanskje sydover, og så plutselig rett nordover. Det var rast da toget stoppet, og vi tok

våre hjem biler i besiddelse igjen. Vi var mildt sagt forbløffet, for vi befant oss plutselig i Tyskland igjen, og da vi kjørte videre nordover, gjennom flere byer, stod folk på gatene og jublet. Blomsterbuketter, syrengrener og sigarettpakker havnet opppe i vogne våre. Det var det rene triumftog, slik kunde man forestille seg imidlertid hjemme etter et seierrikt felttog. Der her hjemme tror jo slikt bare er propaganda, og det kan bare ~~tro det~~. Jeg vet så alt for godt, hvor dere er blitt løst full og hvor deres trang til sannhet stadig er blitt misbrukt, slik, at størsteparten av det norske folk er forgiftet og uselvstendig. Dette kan tilgives, men de som idag mottarbeider oss som hjemper for vår egen selvstendighet og vår norskedom, som ~~regjer~~ regjering ~~vil~~ vil ~~ikke~~ ikke ~~anses~~ anses ~~begrepene~~ begrepene som slimmer i folket, ja, de må nødvendigvis vis kadelliggjøres. Den som vil sitt folkes beste for et nasjonalt synspunkt, må idag innse, at en nordmann alltid selv feide for egen dør, og så skal det idag være av avgjørende betydning, ~~at~~ ^{om} England vinner krigen eller ikke, slik at vi ~~atter~~ ^{ikke} kan bli slaver. En slave har nemlig ingen selvstendighet og derfor heller ikke ansvar. ~~Et~~ ^{et} kulturfolk som det norske, må kvitt det vil bestå, være selvstendig og derfor må vi også bare ansvar. ~~It, påta seg et ansvar er ikke lett, men har du først påtatt deg dette, da føler du deg som en ekte nordmann og blir lykkelig og nasale.~~

Vi kom til vårt bestemte sted i nærheten av Breslau og ~~ble~~ ble ~~liggende~~ liggende ~~her~~ her ~~en~~ en ~~uker~~ en ~~tid~~. Søndag tok vi lån 2 biler og drog til en by i nærheten, hvor det var en kino, og

Utsipa var det dans på nogen kafeer. Spør om vi likte oss, og gjorde
tusen blandt kvindene, som utlendinger. Her hadde vi det hyggelig,
men så var det klokkestrengen igjen.

Et par ganger hadde jeg tilbrakt, og jeg glemmer aldri en natt,
hvor det næsten hadde hendt noget. Like før park.plassen var,
som var et skogholt, lå en kraftig gæsedans. Til denne gikk
det en liten reistimp, likedan som til vår plass. Utsipa natten
ser jeg to små lys med motordør bak, komme ruselede bortover
veien. Jeg hukte straks: Ah, nu kommer komp.sjefen, jeg likte
av meg prat som jeg hadde omhengt mot dysterne, og vilde
være riktig morsk. Det gjør nemlig et godt inntrykk på over-
vidende, når man ser fryktningydelende. Stor var min open-
ning, da jeg ser rognen ta av med til dammen og staver
med et rykke like i vannkanten. Der blev jeg snytt, for
bevare meg vel for en opstandelse, hvis han hadde kjørt i
dammene. Dagen iforveien hadde vi agert gjess og
badet. Som grønne utryer kom vi opp igjen. På
binnen lå tømmer tykke slamm og vi måtte vaske
oss kraftig efter badet. ~~Under~~ ^{på} ~~gården~~ ^{lamm}, der vi lå innoverst.

Sjefen rygget og kom inn på den rette reistimp. Jeg rev
pistolen og ropte fryktningydelende, "Halt, mer da?". En nord-
mann vet i almindelighet ikke, hvad det vil si å få
en pistolkule mellem ribbena, så han vilde vel heller
ikke reagere slik overfor en pistol. Han vilde vel ta henda
ut av bukseleomma og si: "Ta ^{det} med ro da mann, jeg er
da ikke farlig jeg, eller ser jeg farlig ut kanskje?" Men

romp. Jøper kjente våbensproget og tilkjennegav seg. Fra drog vi videre en dag mot øst, kjørte inn i Polen og fikk se alle de elendige småbyene her, ^{halveis} summen kunne byene fra polenfelttoget. Vi kom igjen inn flere byer, hvor jødestanken var aldeles uutholdelig, ja slike menneskemak kan man ikke tenke seg finnes, og jeg gjorde meg mange ganger tanker om dette virkelig var mennesker. Hvorfor levde de og brød skuldre de leve av, at de klarte å holde liv i seg her, hvor vinteren kommetlig streng. En ukens tid lå vi ved Lublin, mens velen stekte og forbrakte oss mere eller mindre, for vi gikk hele dagen nesten i butebutene og plasket i en bekk som rant langsomt forbi. Meldingen om Krig med Russland mottok vi med voldsom glede, for som nordmenn mente vi, at vi måtte vi selvsagt ha alle ^{nye menn} nordmenn og kvinner bak oss.

Det var derfor littet for oss å erfare, at nordmenn solgte sin sjel for en sølvspenning og 'kauskje' enda idag bærer djvelens tegn i sitt ansikt, ^{de} med hatfullt men dærlig og seg forgiftet samvittighet ser på en norsk legionær eller 47 Mann.

Vi var utålmodig etter å komme avgårde. Daglig i grålysningen startet fly med bombelast, fra de omliggende flyplasser, for å legge bombeprikkene og broer med marsjerende kolonner + flyplasser i ruiner. Til sent på kveld holdt de på i et kjøp. Fra grensen hørte vi artillerivild og gjettet oss til hvad som foregikk.

Til Lublin kom så de første røde, og kriblingen tok til

oss. Løi, Alarm, avmarsj. I et min var telkene borte. Musheringen
 rste, motorene brummet og arstedt bar det. Diktet istovet gikk
 ut, over grensen, og inn i Rønslund, hvor vi foretok en rengjøring.
 ksjon. Vi gikk igjennom flere byer, og opdaget i flere hus, hvor
 'olkene levde i knappe kår, at et rum var forseglit med iok
 lakt og hammer og sigd. ^{Vi så skaks,} På et øyeblikk ~~vi~~ ^{vi} forstod vi, at
 dette var kommisarenes verk. Seglet brøt vi og her inder stod da
 et det bondene behövde av mel og poteter o. l. produkter. Slik
 ar det altså i Proletarparadiset! Folkene hadde ikke nåd til å
 å i sko, uten at de skulde ~~til~~ byer, og de bar de dem på armen til
 byggesen var nådd. Noen skogen gjennemsøkte vi og fant opp
 noen få flyktninger, som med sjelvende knær og opstrakte hender
 som frem fra sine gjulesteder. De ventet jo å bli myrdet av oss naturlig-
 is, for det var de jo blitt påtatt fullt av i russisk propaganda. Stor
 av deres iunder, da vi bare undersøkte, om de hadde våben og derfor
 lot dem gå til ~~der~~ ^{der} ~~der~~ ^{der}. Vi skulde grave våre panser-
 graver til overvaktning, da vi ~~hadde~~ fikk rydmarsjordre og drog
 tilbake den veien vi kom. Det var stoppe svirket, og vi var
 nettop i en stor skog. Veien var elendig, og Plutselig lyder
 umme i kolonnen maskingeværskudd. Kolonnen stoppet öie-
 likkelig og alle lys blev slukket. Det lød enda noen spredte
 skudd fra skogkanen derpomme, nå blev det stille igjen. Vår
 vi kunde fortsettes, det hadde overet en av de vanlige natt-
 overfall på disse kaster. Disse elendige omflakkende röver-
 bandene, som fører gorilla krig!

Vi drog videre sydover, gjennom Lemberg med brennende

hus. Mange sivilpersoner var ikke mange å se, men da vi kom
 forbi fengselet utenfor byen, var det folk nok. De lette etter sine
 pårørende blandt de lemlastede likene som lå hængende her. Det
 gikk stadig mer sydløstover, og sporene etter harde kamper blev
 færre. Lange veikanten overalt rester av fiendtlige våben.
 Håndgranater, halvfulle granatkasser, med en masse tom-
 tryker. Gdelagte lastevogner og utbrante panservogner. Mellom
 vognene lå her og der et spvålmnet hestetilk eller bare det
 herav. I horisonten så vi tre fly. Ut fra disse løste seg noen
 små gjenstander, som ^(bomber) faller. De kommer nærmere og så be-
 gynder såkedotter å danne seg rundt flyene. Flak skyter
 som besatt. Et fly står i et øyeblikk og styter med en
 lang røksøyle. Vår jorden, gjør kaldbølge og brummer i lys
 lue. Vi var mest fume, hvor bombene var slått ned. Her lå et
 flakbatteri, og en mann hadde mistet en finger, det var alt. Altså
 oss kostet det en finger, mens det kostet ruserne et fly og 3 mann.
 Her overnattet vi i panserskuller, som vi grav oss i den myke
 mulljorden. Det skulde være forskjellige spredte russiske
 avdelinger i skogene rundt omkring, så vi måtte være på
 vakt. Det regnet, og yngstemann Lids. Herman underholdt oss
 felttoget i Polen og jeg var ikke borte, ^{jeg heller} fortalte om ^{men} ~~kom med~~ de
 2000 engelstemenn på Steinkjer, som ~~ble drept~~ ^{var} 180 tyskere,
 På denne måten gikk våre timer bort, og avslutningen kom, mens
 vi kröp opp på våre utlente hjem, og straks blev bortført
 av Ole Likkøie.
 Å ja vi led ikke av søvnløshet de dagene. Men da vi den

følgende dag kjørte forbi vår panserspeidervogner, skjulte vi, at
 nå begynner moroa. Like etter måtte vi sitte av. Fienden
 var i nærheten, og det gjaldt å være forberedt på overraskelsen.
 Kompaniet delte seg utover i terrenget og tok dekning. Det ble
 mørkt, og en speidertropp skulle sendes ut, for å undersøke
 skogen rett frem 1000 meter. Naturligvis ville jeg være med, og
 vi begar oss Hermann ut i tross mørket. Skoddene lå trykk over
 de herlige hornakrene og det var en utryggelig og kviende
 stemning for all del spøkelsesaktig, der vi i gjengang beveget
 oss fremover. I spissen gikk påvildjvæveren "Vati", deretter M. G.
 skytteren Rüdici, så M. G. skytten E. gammelkaren Ulrich 40 år og
 bærer av partimeteret i quill. Alle sammen prøvde kaver, utenom
 meg, som var dusst og bist måtte luke i ilden. Rett som
 det var stoppet vi måtte av sluttlytteren og lyttet opent. Til
 venstre for oss gikk veien, som en flott bokstille. Ja, vi
 tok ikke feil, der kom nogen. Ikke i till dekning. M. G. og
 M. P. ferdig til skudd, nå blev det vel levem. Vati brøt
 falt over da? Men vi blev nok så flate, eller lettet, kan man
 vel si, da vårt eget feltrop kom. Det viste seg å var nabo-
 avdelingens speidertropp som allerede var på tilbaketrekning fra skogen.
 Vi gikk derfor tilbake og laget omstillingen vi skulle også til
 sjøen nå. Fienden brøt tilbake seg tilbake til en liten
 landsby noen kilometer lenger fremme. Vi kjørte
 etter, og gikk i stilling like foran den lille landsbyen.
 Hærene skinte så hvithvitt og gjenferdaktig i stjerne-
 skinn. Vi skulle sikre divisjonen, og grov oss litt ned

i den løse fuktige mildjorden ved en liten bekk, som
 randt ned i byen. Vi lå der fuktige med en teltduk over
 oss og stinet spent ned i landsbyen. Disse forbaska felle-
 bikkjene i byen rundt omkring varke leverandier og holdt
 et nervepirrende spetakket, ~~de hadde ikke det som fantes~~
~~for kuttar.~~ Jeg kaster meg rundt, for der kommer det veltekt
 en passervogn med ipa veien, med strangling av helter. Den
 svinger med vill fart inni korråkeren bak oss, og farer
 tilbake på veien igjen, den hadde bragt en pak. kamov's
 stilling. Bevare meg vel hvor den skremte meg, men det
 kunne jeg jo ikke la meg merke megstas. I skumringen
 neste morgen skintet vi en dørportal, som var reist for
 en inntjørelsen til landsbyen, av ukrainerne, ~~den som~~
 var typtervelig. Og mitt på gaten lå en ukrainer,
 med blodet strømmende ut av et skuldsår i
 hodet. Granater dalte ned omkring oss og gevar
 skuddene pep over hodet på oss. Flere hus gikk opp
 i flammer, mens vi tok en stilling. Som 3 er, la jeg
 meg bak en pukkstenknaug, og følte meg på trygg som
 på skytterbanen hjemme, ^{men så begynte skuddene i tungt fall og.} Skuddene kom fra en he-
 klunge til høire for oss, og vi gjorde kort prosess. To
 stot av M.G. og 2 treskyttere dreptet i bakken med
 et dæmp. De hadde fått nok. For denne eksistens og
 bli vel lykkeligere der de kom!

Fremrytningen foregikk akkurat som ved en
 øvelse, med presisjon og sikkerhet. Det var den

venstre fløien som førte hovedangrepet, der vi gikk frem på bred front. Det var rent varmt i ^{for} favor våre granater slo ned blandt fiender, for det var den rene mærtuen, og de fløi om liverandien. Et par hester kom seg løs og løp amok. Det var først i et øyeblikk til rissene etterpå. Kampen varte bare et par timer mens krigsmaskinen rullet frem og ødela det den kom over. Vår oppgave var enkelt. Fienden var totalt slått og krøst. De siste sene forsøkte å stikke seg bort i kornet, men blev ramlet sammen. Det var et syn som vel aldrig vil glemmes. En vogn i lys tui. Foran i sjekkerne 2 hester ferdig, mens oppå vognen 3 ^{låg} rissere ^{halvt} inne i flammene.

Så satt vi på bilen igjen, som i mellomtiden var kommet etter og fikk tid til å tenke over hvad som var hendt egentlig. Jeg fikk loise, at en nordmann var såret og span Oppen falt. Ett det var alvor gitta var ikke for oss, for det fors tvil vi tilfelle. Men va hvad er vel den største lønn en soldat kan få, hvis det ikke er å få gi sitt liv, det dyrbareste et menneske har, for sin sak. For en ting var vi alle fylt av, nemlig en overbevisning om at vi hadde rett, vårt hjem land skulde fris fra det brutene, geverns menn, og istedenfor disse få nogen blaut-juvne og nye, hvis fedrelandshjærlighet var prøvet og berdet i fienders ild.

Så kom den for meg så sjelden vange 5 juli, dagen som avsluttet mit felttog i østen for denne gang.

Det var lørdag og solen (skinte) sken. På himmelen der smålette skyer og en lett blå fikk kornakene til å roe bølge seg. Vi stod oppmarsjert foran den 2. Stalindivisi, og ventet bare på marjorden. Like i nærheten løp en bekk og det er klart, at anledningen blev benyttet til en frisk kroppsvask og til og med halsbind og strømper vasket jeg. Det var i sauntet en herlig dag, som bragte tankene til fjell og sjø hjemme, med jakt og fiske. Du Otto vil vel aldrig komme til å glemme denne dagen, for du kom jo akkurat den dagen med fiolinen din under armen fra lazarett. Jeg hjalp deg litt ved trenet med utrustningen. Da vi var ferdig blev jeg heftet med en melde. I det fjerne kommer 9 sorte prikker, som blir større og større. Fly, med to motorene og glasskansel, akkurat som våre He. 111. Jeg holdt derfor det var egne. Men så begynner flak å skyte som silde, og like efter satte også våre egne Mg inn med sine salver. Dette blir farlig for bilen tenkte jeg, og droppet inn på marken for å komme inn. Jeg ~~amer ikke~~ ~~sadd~~ ~~nogeting~~, så ingen bomber felle, men med ett brøl suser noget forbi hodet mitt. Selv liker jeg på hvad det var som foregikk akkurat i dette øieblikket. At det var noget iveren med meg hyslet jeg, mens bombene sprang rundt omkring. Det blev stille, og jeg vilde reise meg, men kunde ikke røre meg. Det høire beint lå oppå en lit en jordvoll, som var bratt granat bombelullet. En av mine kamerater så meg og fikk tak i en sanitet. Jeg husker ikke noget mere for jeg lå på baren og ~~blev~~

støtten av meg og spruttet ^{opp} av meg bukser. Et par sprøyter fikk jeg, blandt annet denne stirkvampeserummen Titanius. Derfor deretter forsøkte kompanisjefen min å trøste meg og sa at det var ikke farlig å kjempe og bli såret når man hadde et slikt fedreland som Norge. For deg Björnstad var også denne dagen uforglemmelig. Jeg husker godt du var litt fuktig i øiebrotken og du hodde vist jeg var ferdig helt. Men dengang ei var Tordenskjold, det skal mere enn en bombe til en kvelder av idag.

Allerede en halv time senere skiftet jeg bekjentskap med mitt første lazarett. Det var et 44. feltlazarett og lå direkte ved fronten. Et gammelt større hus, med to telter som sykesal ute i parken. Da jeg lå på operasjonsbordet, blev lyset plutselig borte, mens bombene ramlet rundt i nærheten av huset. Straks blev det medbragte elektriske anlegg tatt i bruk, og arbeidet gikk videre. Like etter fikk jeg en plate sjokolade og tee å drikke til, ^{mens de} ~~deretter~~ nytt bombardement rystet oss der vi lå i våre feltenger. Noen dager senere blev jeg sendt med sykebil til Tarnopol. Transporten varte veldig lenge, og det blir litt vanskelig å glemme denne turen, det var jo ikke nettopp lørdag-søndags-tur slik man er vant til hjemme fra. Her blev det skiftet bandasje, men da jeg var en av de sto hardest sårede blev jeg overflyttet til krigslazarettet, hvor det var gode ^{kjøkket} varmbloede sykepleiersker, som tok seg av oss. Bevarer hvor herlig det var etter å se et sivilisert kvinnfolk, og

å føle den omsorg de hadde for oss. Her blev jeg tatt riktig
 i behandling. Denne fale likstanken fra såret mitt var
 uutholdelig og det måtte skiftes på hver dag. Den første
 dagen, lå jeg på operasjonsbenken. Her var to bord og legen
 opret seg helt for meg et øieblikk. Ut av såret mitt fisket
 han forskjellige vineri, som litt efter litt kom verkeude
 ut. Han spør meg om jeg i hvinn lomme hadde hatt
 en sort kamme og et speil. Ja, det husket jeg da. Han hadde
 funnet resten i såret. Da blir det båret inn en kasse
 med smadret ben til bordet ved siden av. Jeg tenkte ikke
 mere over det, men er op tatt av å tenke spekulere på, hvor
 den splinten min kunde komme ifra. Spiis hadde jo
 sagt, at pistolen min var smadret og hele brødsekken
 full av op. litten. Nei, splinten måtte ha kommet oven-
 ifra og pradlet av på pistolen, og derpå gått inn og ut
 i såret mitt. Altså hadde pistolen reddet meg! I
 det samme ser jeg bort på sidebordet, hvor min kame-
 rat ligger halvveis ^{spinnelli's} ~~boots~~. To legen og en operationsøster
 står ved siden av det knuste benet. Plutselig ser jeg
 hvorledes lærstompen, beprikt for den knuste del sprettet
 i været. Så lettgjort er det altså en amputasjon kunne
 jeg, men jeg hadde en slik sterk tro på en Allmektighets
 at jeg visste, skulde det hende meg, vel så var det ikke
 noget å tryggle å be om å få slippe. Den første togtransport
 til Lemberg hadde hatt et uhell, hvor en av guttene på
 samme stie som meg hadde været med. Han hadde

vært letten sårst, men nå lå han her med lærbensbånd
 og brukt arm to steder. Fødem på stedet måtte tonne
 svinflaskene og vaske guldene, ~~hver~~ dag, men det var ingen
 fornøien å se disse stinkende in dividert hver dag. Av og
 til så vi merken av en flue også, jeg tror de var like
 sjeldne her nede, som myggen oppi Nord Norge sommers
 tid. Vi måtte henge i å spin, for å være sikker på at maten
 kom i den rette maven og ikke fikk svinge å fly på.
 Men nå en måned etter krigsutbruddet, var jernbaneingen helt sikket,
 og man kunne slippe å bli overasket av nye sabotasje handlinger. Atter
 engang i rykevozn på bane. I sånd tilstand vilde jeg vel neppe la meg
 bare rindt på en slik usikker tingst som en bane er, lenest til barmen
 påidelighet, men jeg så ikke en eneste gang nogen som bikket eller lign.
 Reisen foregikk i krøttervogner, men det var jo godt var og mildt
 i løften. Så så vi da atter de sammenskutte pannerogner, habot
 sirket i slammst, men togt ramlet sitt: "Hjinner, hjemom"

I Lemberg var det kollosalt til trafikk. Byen var ikke til å kjenne
 igjen, det var ryddet godt opp, og sivilistene var sendt tilbake
 fra skogene rindt byen. På bil gikk det så gjennem denne pene
 flotte kulturreuropas østlige hjørnesteu. En by med historie bak
 seg. Vi blev stående et øieblikk på gaten og vent. Skaks var det
 samlet en mengde mennesker rindt vognene våre, de brakte
 oss noen sylkede tomater, som var gode og luskende i sommer-
 steken. Jeg lå og ergret meg over at jeg ikke hadde film i
 apparatet mitt, for her kunne man se så mange eksempler
 på næstekjærlighet, som riktig grep en i hjertesoten. Et
 prøvet folk visste sin taknemlighet, forat de atter skulde få

De mest brukte var Tschur-koje, som betyr takk.
Nix dolosje betyr ikke bra og tilslutt Njia resonija,
som betyr forstå ikke #

anledning til å føle meg som mennesker og ikke ~~som~~ ^{en} ~~slaver~~ ^{slaver} i en
den hårbilde dyr.

Her var det riktig bra å være. Behandlingen var god og gylvene blev
bonet daglig av de polske stierpikene. Disse kunne ikke et ord
tysk eller norsk, så vi måtte lære oss til noen polske glosser
når det var noe vi vilde. Ved siden av meg lå en slakte,
som hadde fått et skudd gjennom kneet han lå og forbannet
sitt uheld, og mente nå det at hadde han hatt et hjottsnår,
så vilde han nå selv ha gått på do og sluppet dette forbaska
bekket, som ikke var noe for mannfolk. Dette var jo et tripp.
Til meg, og etter noen dagers påminnelser, hadde jeg fått
nok, og forsøkte meg. Langsomt gikk det. Benet gled i skinnen
sin på det glattbonede gylvet. Å komme over dørtokken gikk
ikke, for jeg kunne jo ikke bevege foten i det hele tatt. Her måtte
jeg ha hjelp, så gikk det videre ut på do. Den 4 August var jeg
blitt så vant til denne skremetoden, at jeg med litt hjelp
drog på meg en bukse og skled ut på ~~gangen~~ gangen til en
kinnstol, for å skrive et beroligende brev hjem til far, og mor
for de var sikkert redde for meg.

Men dette blev nok desverre for stor en påkjenning for dette
fillebenet mitt, og neste dag fikk jeg feber, så stjernene
danset påls i hodet mitt. Jeg trodde mitt endelig var
kommet, og hadde det ordentlig ondt med de tanker, som
kom og gikk. Jeg hadde ikke sagt pent adjo hjemme da jeg
drog, men ringte opp fra Oslo, da vi reiste derfra og fortalte,
at jeg hadde meldt meg til regiment Nordland i Waffen 77.

Et par dager overde jeg slik mellom himmel og jord. Såret var betent og en dag hentet legen 7 ganske små bombesplinter, som kom til overflaten ved feberen og verkningen. Så gikk det stadig fremover. En kamerat overlot meg en film, og mitt første bilde tok jeg under bestrålingsapparatet i Lemberg. Den 10 august var organisasjonen her i Ukraine næsten ferdig, og vi fikk besøk av en hel del unge jenter, som kom med blomster og alskens søtlige stikkerier til oss sårede befrierer! I hele denne tiden var ikke et ord å høre hjemmenipa. Det siste stykke gjestet og brevavis hadde jeg fått ved Lublin den 23 juni. Den 19 august hadde jeg etter sterk temperatur 40; og det var meningen å sende meg pr. fly til Breslau. Men så kom et flåttende mytt Lazarettog og her kom jeg med, etter å ha kjørt gjennom hele Lemberg i sporvei (trikk.) Lazarettoget var en turlig innrettning. Sengene stod to i hånden. Spiseforsorgen, putte med, og forbindninger blev vekslende underveis av en stutt sykepleierste, med krigstjenstet som tungende om halsen. Hun hadde fått det for sin medvirken under Spaniakrigen. Så rullet toget ut av stasjonen og vi sovnet snart inn ved den døvende bevegelsen i godt fjærede senger. Neste morgen var feberen, som blåst bort. Jeg hadde bare vært ivrig etter å komme avgående, derfor den temperaturen. Toget rullet med uforminskt tempo. Det gikk mot vest og Krakau var vårt første stoppested. Her lagte nasjonalvinnende kvinner. osv. kjeks og sigaretter, som de selv hadde laget og samlet sammen til oss. I Katowitz fikk vi det første tryke øllet inn gjennom vin-

düet, av et en tysk arbeidsjente. Min jente sikkert ikke så godt, men der hvor det er kjærlighet er det kjærlighet hele det for hos oss i Norge også. I Tyskland handlet de daglig etter dette både kunstlige og menneskelige arbeid. Ingen har vel bedre handlet etter "I ditt ansikt ved skal du ete ditt brød," enn nettopp dette pitære folkefeud. Nordmann, du høres blodet kalle, men du tør ikke følge dets rop, har du for lenge vært knekt, til å vite hvad pitet og are er?

I Hannover stod vi lenge på stasjonen mens mange av kammeratene våre blev løst av. I middagstiden ^{2 1/2} var vi i Brückeburg, hvor vi senere kom til oss. Vi kjørte til et flott slott, Palais het det, og hadde tilhørt Fyrsten av Schaumburg-Lippe. Her gikk vi tiden ganske fort, med en masse soling i den flotte parken med ande, og karpesjøer. Ellers løp det et villt dædyr omkring, som jeg gjorde mange forsøk på å fotografere, men ikke kom nært nok. Hver søndag hadde vi besøk av de tyske juteorganisasjoner B. D. M., som sang og bragte friske blomster. Varierte hadde vi også fra H. D. F. omkring hver 14. dag og det var rart å ligge forrest, som hårdt siset i liggestol. Selv synter jeg ikke dette siset var noget å bare seg over, for jeg hadde vermet meg til det, det var en del av meg selv.

Beravis hvor jeg la på meg disse månedene. Jeg kjente hvorledes flasket la seg som et beskyttende poteter rundt hele kroppen. Ja, de 10 kiloene blev fordelt riktig likt på alle deler. Så en dag hadde vi kaffeslabberas ute i parken. En

#. Rett som det var fikk jeg en pakke med kaker fra
 mine verkfolk i Heddingen, og fra andre kjente.
 En dag fant jeg blandt mine belder et,
 med påskriften Büchelberg Sch. Lippe. Det
 var siden min tid som tysk krigsfange
 på Snåra, hvor jeg en uke var tatt ved mine
 landmenns frigitelse. Jeg hadde dengang et
 seropdrag, og måtte reise med en brylle
 som bærspike til Trondhjem. Denne hadde
 gitt meg belide av søsteren sin, som var veldig
 stilig. Jeg skrev til adressen ^{som tilfeldig vis var Büchelberg.} og dermed
 hadde jeg jo kjente nøtter og fikk vindruer
 og epler og pærer o.s.v. Hver eneste uke. En
 bar for eksempel den ^{pakken} jeg fikk fra Braunsdalen,
 hvor jeg hadde arbeidet et år. Den inneholdt
 Fersken, epler, pærer, valnøtter, drops, kaker, sigaretter
 og en stor formkake som avslutning.

#

av kvindesorganisasjonene i omegnen hadde bestemt seg for at nå skulde de bygge for sine sårde soldater. De bakte opp en hel bråta med forskjellige kaker, og betynte sin ankomst. Det var et prektig stue, disse frunder, kledd i sine smaktefulle drakter, med hærknuten mitt oppå hodet. Farmarsen holdt en godt ^{prengt} tale, hvor han takket oss for vår innsats, det var så lite hvad de kunde utrette, men det ble gjort, i tro og overbevisning om rettferdigheten sin over oss skapen blandt menneskene. Jeg blev dag for dag friskere, og kunde lære meg ^{krystene og} mindre ^{stokker} av og til. Da kom mitt svar på min ansøking, om å få bli overflyttet til sykehus i Trondheim. Glad var jeg han den skjønne over å få komme hjem til Norge, og hver dag kunde få berøre av mine kjære. Dagen før jeg reiste den 3 november, snedde det kraftig, og vi hadde et sneballslag på verandaen, hvor søster Elfrida utmerket seg ved å få en rift på nesen.

I ventevarehus i Hamburg fikk jeg 3 nordmenn fra den norske legion. De skulde hjem på permisjon, men ville reise over Sassnitz. På lazarettet i Kiel blev 20 sårde innbudt til overborgermesteren. En times tid etter, mens vi spiste middag, kom ordre til meg; Om 5 minutter kjørte en bil, som bringer dem ombord på Lazarettskibet, Stützgart. 4 1/2 minutt senere stod jeg ved bilen, som har sjefsimpelen. Så gikk jeg glepp av å bli hjulst med ^{borgermesteren} der, men hjemlandet drog ^{mer}. Admiralarst Ahrens tok meg med i bilen sin, ^{om forhold hjemme og ute} ^{så opp for} og vi snakket sammen underveis, men vi var strakte i hanner. Der lå Stützgart, et prektig tilliger H.O.F. skib, som nå bragte sårde fra Finnlandsfronten til hjemlandet. Her lå jeg da,

som eneste passasjer, på en sal med 22 senger. Skibet, ~~gikk~~ kom
 tomte til Oslo igjen. Vi lå over en natt i forsten, og jeg
 benyttet anledningen til å ringe hjem, for å varsle, at jeg kom.
 Den 13 november kom jeg da til Trondhjem kl 9 om
 morgenen. Jeg hadde reist på 2 klasse og var ikke meget ankommet.
 At det var den 13 tenkte jeg ikke videre over, men la bitt på
 trikken, mens det i mine årer bruste hjem hjem hjem!

Gatene var som vanlig fulle av issviller og resultatet
 uteblir heller ikke. To ganger skled jeg og falt, men siden gikk jeg
 inntil jeg var hjemme. Du hjem landsmann, som dengang
 hjalp meg opp i Kongens gate, du var et godt menneske. Du
 så en som falt og hjalp ham, mens du mumlet: "Å, sølle
 help ju kammerat." Du benyttet ikke anledningen til å
 sjkke om sigaretter, som store mange av dine landsmenn det
 verre gjør idag.

Om ettermiddagen meldte jeg meg på Røde Kors klinikk, hvor
 jeg skulle ligge. Det visste seg, at saret var brukt opp på nytt, så jeg
 ble nødt til å holde sengen igjen. Jeg må si, at jeg kom hjem i
 grevens tid, for den 14 begynte den politiske uke i Trondhjem, med
 kulturaften i studentersamfundet. Oberstlægen Dr. de Fresse kallet
 meg å besøke denne aften, som gjorde et dypt inntrykk på meg, med
 all den sunde friske ungdom ^{opptatt med} folkeliker, som gjorde et positivt
 og så ikke minst inntrykk.

Dagen etter fikk vi vår stue, hvor jeg var eneste nordmann + 5 tyskere
 beskjed om, at vi kunne vente celebret besøk. Utpå formiddagen
 blev det så merkelig stille på gangen og stue. Ikke en eneste syke-
 pleierste var å se noget sted, hvad ialtender var det innen ni da
 Løsningen fikk vi litt senere, for plutselig åpner døren seg. Det
 blir ropt: "Achtung," og der kommer Vidkun Quisling inn, fulgt
 av Oberstlægen, daværende fylkesmann Prytz og fylkesform Ropstad.
 Spør om jeg blev overasket, men foreren trykket min hånd, og
 spurte hva det var for en ~~st.~~ ~~til~~, hvad tenkte jeg å gjøre når jeg ~~var~~

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Besøket var bare så altfor kort tid. Men når først jeg
 hvortor alle sykepleierstene var forsvunnet. Paolen fra London
 loil for den politiske ike: "Möt förräderna med tomme gaster
 när han kommer. Flere av mine kjente var derfor reist på landet over
 helgen, for å være sikker for seg selv. De hadde nemlig en ganske
 redsel for å bli nasister, derfor man måtte de gjemme seg bort. Like
 før jul fikk jeg en tung pakke fra N.S. kvinneorganisasjon, med en
 masse lekkerier i. I den anledning sendte jeg takkeskrivelser,
 hvorav den til N.S.K. blev oplest i radio juleaften.

Så kom juleaften 1942, med en masse sne. Oberstabsarzt hadde
 skrevet meg gitt meg tilladelse til å være hjemme de 3 juledagene
 Jeg hadde næsten ondt for å skilles fra mine kamerater for disse
 dagene, men det var jo ikke godt å vite hvad som kunde hende
 til neste jul. Straks juletrøitidlighet var over, med juleisen
 og store julepakker fülle av alt mellom himmel og jord, stod
 bilen utenfor og tisset.

Det var tryggetlig å være hjemme disse dagene, men bevarer hvor
 jeg varmt radion var, som måtte innleveres takket være
 disse engelstøytes idiotiske demonstrasjoner, som bare laget
 ris til sin egen rumpe.

3de juledag dro jeg oppover og la meg inn. Sært mitt var
 nå næsten helt igjenn, og jeg begynte så smått å rulle på gangen.
 Mor kom som vanlig hver dag på besøk og brakte stadig nye
 aviser, som jeg ikke fikk lest stort av, da min tid var optatt
 med brevskrivning o.s.v. Jeg ^{fant} ~~kom~~ nemlig på å begynne å skrive
 denne billedbeskrivelsen etter utbillet mitt. Ellers hadde det
 vært min mening å vite litt i huden eller på annen måte.
 Nyttårsaften hadde vi stor fest på stue 8, hvor samtlige
 pasienter var oppe og drakk juleøl og opiste bløtkaker. Ut
 søstrene våre var med en klart, for de var så sunne og god
 mot oss, ja hvorledes skulde de ha kunnet noget annet.

Den 12 januar slapp jeg så endelig ut, og mine 28 dagers
 permisjon blev benyttet på aller beste måte, som dere alle
 sikkert blir tilfreds med ^{hvis} dere erfarer det. Men av-
 reises dag 8 februar nærmet seg, togit ruller sydover
 til Hagenfurt, Tysklands sydligste by, hvor så
 det ukjente atter vinker på meg i kampen, for Norge
 sammen med den hammeren!
 Hans Petter Hoff.

For å betyde hvad jeg gjorde i ferien min vilde jeg gjerne ha den
 avisartikkelen fra Dagposten av mitt foredrag i Hildebrandtens anfærdet
 den 15 januar 1942. Trykket i forbindelse med en ^{eller forord} gjeldes av ommeren
 Lunde eller Jonas die!

Hans Petter Hoff

Minder demuten om mitt takkedikt til N.S.K.V. ^{Oslo} som fru Hessel Haag
 er i forbindelse av.

H.P.